

ВИСТУП ЧЛЕНА-КОРЕСПОНДЕНТА НАН УКРАЇНИ АНДРІЯ АНДРІЙОВИЧА ГРИЦЕНКА

Шановні колеги!

Ми всі добре розуміємо, в якому складному становищі перебуває нині наша країна, а разом з нею і Національна академія наук України. Тим більш приємно, що в цих умовах у нас є така потужна команда кандидатів у президенти НАН України. Всі вони підготували дуже зважені і реалістичні програми, кожен з яких цілком можливо реалізувати.

Кожен з кандидатів, гадаю, міг би стати достойним президентом, але серед усього різноманіття завдань, які стоять сьогодні перед Академією, є такі, без вирішення яких усі інші кроки виявляться марними. Маю на увазі проблему місця і ролі НАН України в державі та ставлення до Академії з боку суспільства і влади.

Нині ситуація в Україні об'єктивно складається так, що від того, як розвиватиметься наука, без перебільшення залежить доля країни і майбутнє її громадян. Якщо сіяти зерно і вирощувати хліб можна й без потужної вітчизняної науки, то запускати в космос супутники і будувати ракети без відповідного наукового потенціалу неможливо. Зараз людство у своєму розвитку підійшло до того, що без науки як інтегрального вчення, що поєднує і природничі, і технічні, і суспільні та гуманітарні напрями, неможливо забезпечити існування сучасного суспільства. Належне ставлення до наукової сфери є запорукою виживання суспільства, що має усвідомлювати і про що має пам'ятати влада.

Проте в ідеологію влади сам факт існування Академії наук не вписується. Наша Академія існує завдяки тому, що раніше у нас була потужна індустріальна країна. В добу атомної енергетики хоч-не-хоч доводиться звертатися до науки, хоча б для того, щоб уникнути масштабних катастроф. Суб'єктивно одним із чинників збереження Академії була постать її президента Бориса Євгеновича Патона, з яким владі неминуче доводилося рахуватися.

Нині Бориса Євгеновича немає, в країні активно відбувається деіндустріалізація, і можна прогнозувати, що на Академію чекає атака з боку олігархічних сил, які мають на меті заволодіти нерухомістю та задовільнити інші свої матеріальні інтереси.

Отже, ключове завдання сьогодні — переконати суспільство і владу, що без науки Україна не виживе. Зараз в країні відбуваються процеси поступового зміщення влади на місця, а тому є небезпека перенесення на регіональний рівень олігархічних схем, що може призвести до появи «удільних князівств» і запеклої боротьби між ними.

На мою думку, в цих складних умовах президентом Національної академії наук України має стати людина, яка ніколи не зрадить науку і водночас буде здатна ефективно спілкувати-

ся з представниками влади, матиме серед них авторитет і зможе переконати їх у правильності своєї думки.

Гадаю, що з усіх кандидатів на пост президента НАН України в цьому напрямі найбільш активно й успішно працює Володимир Петрович Семиноженко. Йому вдається здійснювати комунікацію із суспільством, а також тісно контактувати з владою.

А взагалі над розвитком Академії має працювати команда, оскільки всі кандидати в президенти є досвідченими фахівцями у своїх галузях і можуть забезпечити їх належне функціонування. Вважаю, що наявність команди професіоналів є принципово важливою умовою для збереження і розвитку НАН України.

Дякую за увагу!